

DOT HUTCHISOVÁ

MÁJOVÉ RUŽE

NEVINNOST NEBOLA EŠTE NIKDY TAKÁ DESIVÁ

Májové ruže

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Dot Hutchisonová
Májové ruže – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Dot Hutchisonová
MÁJOVÉ RUŽE

DOT HUTCHISONOVÁ

MÁJOVÉ
RUŽE

Preložila Marta Gergelyová

*Nebezpečným dievčatám,
ktoré sa sarkasticky usmievajú*

Volá sa Darla Jean Carmichaelová a je tvojím prvým dievčaťom.

Lenže to ešte nevieš.

Čo však v tento nádherný jarný deň vieš, je to, že si dokonca sám pánboh dal záležať, aby vyzerala ešte krajšie. Oplýva nevinnou krásou, nie je v nej štipka zákernosti či samolúbosti; a presne preto ju líbiš tak, ako ju líbiš. Na chrbát jej v ťažkých vlnách padajú blond vlasy, krásne sa jej lesknú; zas má na sebe staromódne biele jarné šatôčky, dokonca si dala aj čipkované rukavičky a klobúk z naškrobenej čipky. Už ste niekedy videli niečo tak dokonale zladené? Niečo také nefalšované?

Aj vonku je dnes nádherne. Na každej strane jednoduchého prašného chodníčka vedúceho ku kostolu sa v tráve vyníma množstvo narcisov, žltých i bielych; pôsobia, akoby ich najväčšou métou bola práve Darla Jean. Ešte aj divé sedmokrásy hrajú bielo-žltou farbou, hoci inokedy sú polia zväčša posiate stuhami bledučkej levandule.

No tento rok je tu len Darla Jean.

Teda vlastne... nielen Darla Jean.

Je zavesená do mladého muža, akoby k nemu patrila. Lenže nepatrí. Nemala by byť doňho taká zavesená, pretože on nie je tebou. A Darla Jean je predsa tvoja.

Vždy bola tvoja.

Nikdy to od teba nepotrebovala počuť; jednoducho to vždy vedela, tak to skrátka bolo, lebo vy dvaja ste pre seba ako stvorení, nech si iní vravia čokoľvek, keby vedeli...

Zúriš, zlomilo ti to srdce, no kráčaš za nimi do malého murovaného kostolíka obkoleseného množstvom rozkvitnutých stro-

mov. Pôsobí medzi nimi ako hrot ihly. Lenže napriek návalu emócií, čo ti búšia do slúch, si všimneš aj niečo iné. Ten mladík drží vo voľnej ruke košík s dobrotami, ktoré dala Darle Jean mama, aby ich vzala do kostola. Každá dobrôtko je samostatne zabalená, aby sa dala predať; kostol predsa potrebuje novú strechu, a to skôr než nastane čas dažďov a búrok.

Zakaždým, keď sa Darla Jean zasmee, mladík sa k nej nakloní.
A Darla Jean sa smeje veľa.

Jej smiech však patrí tebe, presne tak ako zvyšok Darly Jean. Ako sa len môže smiať s niekým iným? Ten smiech ťa predsa vždy vyliečil, žartom z teba vypudil zlosť, ktorá tebou viditeľne lomcovala. Lenže zakaždým, keď ho začuješ – je tenučký a mäkký ako porvyv vetra na zadnej verande –, pocítiš v hrudi ostrú bolesť, v hlave ti zabubnuje ozvena.

Spolu vojdú do kostola a tebe chvíľu trvá, kým nájdeš okno, cez ktoré by si ich mohol nebadane pozorovať. Nemusí vedieť, že si tam, aby pochopila, čo ti dlhuje či ako sa má správať. V kostole je v porovnaní s jasnou oblohou vonku ponuro, takže ti chvíľu trvá, kým rozoznáš, čo sa tam deje.

A potom to zbadáš.

Vidíš len krv.

On ju posieva bozkami alebo vari ona jeho, majú k sebe naklonené tváre, inak sú od seba asi tridsať centimetrov. Možno jeho prvý bozk.

Vieš, že pre ňu to je prvý bozk.

Jej prvý bozk, ktorý mal patriť tebe, bozk, na ktorý si čakal celé dlhé roky. Namiesto toho si ju zatiaľ nosil len v srdci s vedomím, že je priveľmi čistá, priveľmi nevinná, aby sa takto skazila.

Bola naozaj čistá. Naozaj nevinná.

Zošmykneš sa zvonku po stene kostola, cítiš, ako ťa cez šaty oškrú ostré tehly, bolí to. Trasiaš sa, možno aj plačeš. Ako len mohla? Ako to mohla urobiť sama sebe? Tebe?

Ako sa mohla nechať takto zneuctiť?

Stratila svoju cenu, presne ako ostatné pouličné štetky, pretŕčajúce vlastné telá a úsmevy, hádžuce kruté, veľavravné pohľady. Ty by si ju bol do smrti nosil na rukách.

Lenže ty ju líbiš. Ako by aj nie? Máš ju tak rád, že ju chceš zachrániť, aj keby to znamenalo zachrániť ju pred ňou samou.

Počuješ, ako ten chalan odchádza, ako sa narýchlo ospravedľňuje, že musí pomôcť svojim bratom s prípravou. Potom počuješ, ako pastor radostne víta Darlu Jean. Vraví jej, že musí zabehnúť do mesta, aby kúpil poháriky na limonádu; dúfa, že jej jeho neprítomnosť nebude prekážať. Pravdaže nebude. V tomto kostole predsa vyrástla. Cíti sa tu celkom bezpečne. A nevie si predstaviť miesto, kde by to tak nebolo. Sleduješ, ako pastor kráča po chodníčku – ide preč, vzdaluje sa –, počuješ, ako Darla Jean začne spievať.

Aj jej spev patrí tebe a teraz tu nik iný ani nie je, aby ho počul.

Keď vojdeš dnu, Darla Jean ťa privíta úsmevom a smiechom, má živé oči. Nepovedal by si však, že sú úprimné. Teraz už nie. Teraz, keď už nie je nevinná. Keď k nej podídeš, prestane sa usmievať.

Má tú drzosť spýtať sa ťa, čo sa ti nepozdáva.

Vieš, že nemáš veľa času – do mesta je to len o čosi viac ako tri kilometre, no a pastor tú cestu meria často –, ale stále jej to môžeš vytmaviť. Všetko.

Slúbil si jej spoločný život, slúbil si jej, že sa bude môcť na teba vždy spoľahnúť. Slúbil si jej modré z neba.

A ona to zahodila.

Všetko je to jej vina.

Utekáš preč, ďalej ťa zhrýza pocit, že ti ublížila, že ťa zradila.

Darla Jean ostáva tam, vystretá na kameni, z jej jarných šiat ostali len zdrapy vpíjajúce do seba červenú kaluž. Narcisy žonkyly, čo si pre ňu natrhal, bol to darček, a pozrite, čo s ním urobila, ležia okolo nej. Oči má doširoka otvorené a prázdne, zračí sa v nich zmätok, na perách jej pohráva krivý úsmev; ak chce, môže ho darovať svetu.

Už sa nemôže smiať, už nemôže spievať, už nemôže zneuctiť, čo je tvoje.

*Už nemôže nič. Možno si to nemyslel vážne. Možno sa ti tvoj polovnícky nôž pošmykol a zašiel príhlboko. Možno si zabudol, že ne-
treba ísť až tak hlboko, aby vyteklo veľa krvi. A možno si to chcel presne takto.*

Koniec koncov, je to len štetka.

Darla Jean je teraz mŕtva.

Nevedel si, že bude tvojou prvou.

Ešte to síce nevieš, no nebude ani tvojou poslednou.

február

Ak sa papierovanie neurobí hneď, začne sa rýchlo množiť, asi ako králiky či kovové vešiaky. Špeciálny agent Brandon Eddison zaškúli na najnovšie kopy na stole. Nemôže si pomôcť, musí premýšľať, ako by asi vyzerali, keby ich hodil do ohňa. Dlho by nehořeli. Jediné škrtnutie zápalky či zapaľovača a rožtek stránky či dvoch niekde uprostred kopy by sa pekne a rovnomerne chytil a o chvíľu by zmizli všetky hárky.

„Ak ich podpáliš, tlačiareň ich aj tak znova vytlačí a vrátia sa ti na stôl spolu s dokumentáciou o požiari,“ začuje smiech po svojej pravici.

„Ticho, Ramirezová,“ povzdychne si.

Mercedes Ramirezová, jeho kolegyňa z tímu a kamarátka, sa ďalej smeje, zakláňa sa na stoličke, až sa jej telo prehne do oblúka. Stolička nesúhlasne zavrzga. Aj ona má na stole papiere. Nie, nejde o kopy, len je nimi posiaty. Ak sa jej opýta na niečo konkrétne, nájde mu to do minúty. Eddison nikdy nepochopí, ako to Ramirezová robí.

V rohu má svoju kóju špeciálny agent, ktorý má na starosti tento prípad – Victor Hanoverian, ich kolega a nadriadený. Sedí tak, že dovidí na ich šikmo postavené stoly. Eddison je pri pohľade na Hanoverianov stôl nadmieru znechutený a šokovaný; šéf už asi všetky papierovačky vybavil, zatriedil do farebných šanónov. Keďže je šéfom ich nebojácneho tria, má toho viac ako on či Ramirezová, no vždy je hotový prvý. To sa stane s človekom, ak je tridsať rokov v FBI, usúdi Eddison, a pomyslenie na to ho desí.

Pozrie znova na svoj stôl a najnovšiu kopy na ňom. Načiahne sa po vrchné stránky a zafrfle. Má na to systém. Ramirezovú tým síce mätie, a to rovnakou mierou ako jej systém vykoľajuje jeho, no napriek výške kopy sa mu celkom rýchlo podarí roztriediť všetko podľa témy i naliehavosti spôsobom, že papiere sú teraz v stĺpcoch vzadu na jeho stole presne tak, ako majú byť. Pekne zarovnané, sledujú línie so zadnou hranou i rohmi pracovnej plochy, kôpky umiestnené po výške sa striedajú s kôpkami umiestnenými po šírke.

„Už sa s tebou o tvojom systéme niekedy porozprávala nejaká milá pani doktorka?“ pýta sa Ramirezová.

„A teba už niekedy o tom tvojom vypovedal niekto z televízneho kanála A&E?“

Ramirezová sa uštipačne zasmeje a obráti k svojmu stolu. Bolo by fajn, keby sa aspoň raz zapojila do podobného rozhovoru. Nie je síce žiadna suchárka, no pokiaľ ide o žarty, nejako sa nechytá.

„A vôbec, kde je Victor?“

„Práve sa vracia zo súdu; Bliss chcela, aby bol pri ich výpovediach.“

Eddison rozmýšľa, či by mal Ramirezovú upozorniť, že po vyše troch mesiacoch od záchranu dievčat z horiacej Záhrady, stále používa motýlie mená, ktoré im dal ich únosca.

Napokon sa však vzdá. Možno si to Ramirezová uvedomuje. Možno je to takto po pracovnej stránke jednoduchšie; keď si môžu všetko v hlave pekne zaškatuľkovať. No zahrnúť do toho minulosť dievčat z čias pred Záhradou je akosi ťažšie.

Teraz sa musí vrátiť k práci. Dnešok venuje papierovaniu, alebo aspoň jeho väčšiu časť. Do večera by mu naozaj mala zo

stola zmiznúť aspoň jedna kopa. Oči mu padnú na farebnú vežu šanónov uloženú vzadu vpravo na stole, ktorá časom narástla, no odpovede na otázky nenašla. Tá kopa nezmizne nikdy.

Zakloní sa na stoličke, zadáva sa na dve fotografie v rámčekoch navrchu nízkej vitríny so šanónmi, v ktorej má kancelárske potreby a čisté formuláre.

Na jednej je on a jeho sestra v predvečer Všetkých svätých. Bolo to už dávno. Krátko nato ju uniesli z ulice, keď sa vracala domov zo školy. Mala len osem rokov. Rozum mu vraví, že je určite mŕtva. Je to už dvadsať rokov, no on sa aj teraz neraz prichytí, ako študuje ženy po dvadsiatke, ktoré mu ju pripomínajú. Nádej je čudná vec, vrtkavá.

Lenže, koniec koncov, presne taká bola i Faith – čudná, vrtkavá. Vtedy, keď bola len jeho sestrou a nie súčasťou štatistiky v zozname stratených detí.

Druhá fotografia je novšia, spreď niekoľkých rokov. Je to suveníř z nesmierne znepokojivého a neplánovaného denného výletu, ktorý sa netýkal práce. Priya a jej matka ho stiahli na niekoľko čudných poznávacích výletov, trvalo to asi šesť mesiacov, keď žili vo Washingtone. Z jedného krátkeho výletu sa stala nočná mora. Nepamätá si už presne, ako sa ocitli na mieste plnom obrovských búst prezidentov. No ocitli sa tam a on si spomína, ako sa s Priyou vyškríabali na plecيا Lincolnovi a namierili prst na veľkú dieru v zadnej časti jeho hlavy. Realita? Určite. Zámer? Zvyšné busty vysoké asi šesť metrov boli tiež dotlčené, ale nie zas až tak veľmi. Z toho dňa je viac záberov; sú uložené v škatuli od topánok v jeho skrini, kam sa len tak ľahko nedostane. No toto je jeho najobľúbenejšia fotografia. Nie pre nadmieru znepokojivú bustu zavraždeného prezidenta, ale

preto, že na nej Priya prekvapila samu seba – škerí sa od ucha k uchu.

Nikdy totiž nepoznal Priyu, ktorá by sa usmievala len tak. Pretože Priya sa rozsypala na kúsky. A on potom o pár dní stretol dievča, ktoré z tých kúskov vyrástlo. Priya, ktorú pozná teraz, nie je žiadna padavka, vrčí mu rovno do tváre, hádže naňho vyzývavé úškrny. Ak aj niekedy urobí niečo jemnejšie, niečo milšie, je to číra náhoda. Jej matka v nej možno i teraz pozoruje istú jemnosť, no v tomto smere je jediná. Odvtedy, čo sa z Priyinej sestry stali iba fotografie a fakty uložené vo farebnom šanóne vzadu na jeho stole.

Eddison si je pomerne istý, že by sa nemohol kamarátiť s Priyou, keby sa nebola zmenila. Aj tak sa však čuduje, že sa kamaráti s Priyou, aká je dnes. Všetko by bolo bývalo ľahšie, keby bola Priya jednoducho sestrou obete vraždy, dievčaťom, ktoré vypočul a ktorého mu prišlo ľúto, no ktoré vlastne nikdy bližšie nepoznal. Lenže po zavraždení jej sestry sa do Priyinej duše vkradla príšerná zlosť. Hnevala sa na vraha, na svoju sestru, na políciu, na celý poondiatsky svet. A o tomto druhu zúrivosti veru Eddison niečo vie.

A pretože o nej premýšľa, pretože dnešok je venovaný papierovaniu, pretože posledné dni boli naozaj zlé, lebo musel v súvislosti s prípadom motýľov držať na uzde médiá, vytiahne mobil, ktorý používa na súkromné hovory, odfotoграфuje zarámovanú momentku a pošle jej ju v esemeske. Nečaká, že mu odpovie – pozrie na hodiny a vie, že u nej je len deväť, a keďže nemusí ísť do školy, pravdepodobne je stále zababušená v perinách.

Chvíľočku nato mu však cinkne telefón. Odpoveď. Na fotke vidí záber budovy z červených tehál z diaľky. Mala by byť ho-

nosná, no vyzerá skôr snobsky. Na jednom úseku sú tehly pokryté hrdzavejúcimi železnými mriežkami, po ktorých sa v teplejších mesiacoch asi ťahajú popínavé rastliny. Na tehlovej fasáde sú roztrúsené vysoké úzke okná. Pôsobia ako zo stredoveku.

A to má byť čo, dočerta?

Znova mu cinkne mobil. *Škola, v ktorej som skoro zakotvila. Mali by ste vidieť ich uniformy!*

Vedel som, že sa vzdelávate len online, aby ste mohli byť celý deň v pyžame.

Nuž teda, nie LEN... A viete, že riaditeľ sa staval na zadné, keď mu mama oznámila, že k nim nepôjdem na zápis? Povedal jej, že veru nerobí dobre, keď mi dovolí ísť na horšiu školu.

Eddisonom trhne. *To asi nedopadlo dobre.*

Asi sa tak len vystatoval, niečo ako keď chlap tvrdí, že má veľkého vtáka, aby dosiahol svoje. Mama to robila lepšie.

Na plece mu dopadne ruka a on sa strhne, no je to len Ramirezová. Jej predstava osobného priestoru sa dramaticky líši od tej jeho. On má svoj priestor presne zadefinovaný. No radšej než sa pohádať, čo nikdy nerobí dobrotu, nastaví displej mobilu tak, aby si to Ramirezová mohla prečítať.

„Že má veľkého vtáka... fuj, Eddison!“ Ramirezová ho plesne po uchu, až ho to zabolí. „To si ju teda naučil?“

„Ale Ramirezová, to dievča má skoro sedemnášť! Také veci už dobre pozná.“

„Máš na ňu negatívny vplyv.“

„A čo ak je to presne naopak?“

„No teda, kto je tu dospelý?“

„Z vás dvoch teda ani jeden,“ poznamená ďalší hlas a oni sa strhnú.

Victor im však nepripomenie, že by v práci nemali používať súkromné mobily, ani to, že majú roboty nad hlavu. Len okolo nich prejde a oni zacítia vôňu čerstvej kávy. Potom zavolá cez plece: „Pozdrav odo mňa Priyu.“

Eddison jeho odkaz poslušne naklepká a Ramirezová sa vráti k svojmu stolu. Nato sa Eddison zasmeje na Priyinej odpovedi.

No teda, vari vám zhabali mobil?

A prečo ešte nespíte? Čo robíte?

Ponevieram sa. Konečne sa zmenilo počasie.

Nie je zima?

Ale je, lenže už nesneží, nie je člapkanica a z oblohy sa nevalia studené mokré sračky. Len pozerám, či niečo neuvidím.

Zavolajte neskôr. Poviete mi, či ste niečo videli.

Eddison počká na Priyino potvrdenie, potom šuchne mobil späť do zásuvky, kde má zbraň, odznak a kadečo iné, s čím by sa nemal hrať, keď pracuje v kancelárii. Jeho práca sa mu občas vidí ako horor a Priya je životabudičom, akousi zložitou iskierkou.

A on je v FBI dosť dlho na to, aby si to vedel vážiť.

Vo februári v Huntingtone v Colorade poriadne mrzne. Aj keď si na seba oblečiete neviem koľko vrstiev, chlad vám medzi ne preda sa len vlezie. Sme tu už týždeň, a toto je prvý deň, čo je vonku ako-tak, aby sme sa trocha poobzerali po okolí.

Doteraz sa nám to videlo ako ktorékoľvek iné mesto, v ktorom sme za posledné štyri roky žili. Firma, v ktorej mama pracuje, nás posielala z miesta na miesto, pretože mama musí hasiť

problémy tam, kde treba. O tri mesiace odchádzame znova, možno navždy, aby mohla mama prebrať vedenie personálneho oddelenia v parížskej pobočke. Niežeby bolo Francúzsko nevyhnutne poslednou destináciou, no zdá sa mi, že v to obe dúfame. *Priya v Paríži* – no neznie to úžasne!? Lenže zatiaľ môže mama dochádzať, čo je rozumné, lebo Huntington nie je až tak ďaleko od Denveru. Okrem toho má skôr atmosféru mestečka než veľkomesta. Tak nám to aspoň vykreslil agent firmy, v ktorej mama pracuje, a ktorý nám po príchode otvoril dom.

Po piatich dňoch člapkanice cez víkend snežilo, trávniky prikrýla biela páperová perina, no obrubníky ostali škaredé, sivé. Zhrnutý sneh je fakt odpudzujúci. Cesty sú však čisté a všetky chodníky popri nich dostali od soli modrastý nádych. Akoby ste chodili po zvyškoch rozpleštených modrých Šmolkov.

Kráčam, strkám si ruky do vreciek kabáta; jednak preto, aby som sa ešte viac zohriala, aj keď mám rukavice, ale aj preto, aby som odolala pokušeniu vrátiť sa po fotoaparát a nepoužívať len ten v mobile. Kvalitný fotoaparát som nechala doma, no musím povedať, že Huntington je zaujímavejší, ako som si myslela.

Keď prechádzam okolo najbližšej základnej školy, na jednej strane ihriska zbadám zimnú búdku pre veвериčky. Vlastne ide o kurník vysoko nad zemou, natretý jasnou červenou. Dolu má otvor, aby veвериčky vedeli vojsť a vyjsť, vnútri bliká červené svetielko kamery. Určite slúži na to, aby mohli deti v škole počas zimy na tieto hľadavce dohliadať. Momentálne niektoré z nich tíško spia na vrstvičke niečoho, čo vyzerá trochu ako dotrhnaná prikrývka a piliny. Áno, naťahujem krk, som zvedavá, veď ide o príbytok veвериčiek!

Ani nie po dvoch kilometroch prídem na prázdne priestranstvo kúsok od rohu križovatky. Na park je primalé, no uprostred tróni nádherný kovový altánok. Vlastne je to konštrukcia, ktorá sa ponáša na altánok, lebo nemá podlahu, drží sa len na stĺpkoch zakotvených do zmrznutej zeme. A keďže kov je hrubý, podpory sú zaujímavo poprepletané a cibulovitá striedka vyzerá ako jemná čipôčka. Stavbička pôsobí ako kaplnka v lone prírody, v ktorej sa uzatvárajú sobáše. Až na to, že je obkolesená lacnými stánkami s rýchlym občerstvením a osamotenou optikou.

Oblúkom sa vraciam domov, musím prejsť cez križovatku siedmich ciest, polovica z nich sú jednosmerky a všetky značky ukazujú zlým smerom. Ani na jednej z ciest nie je v dohľade auto. Pravda, je len pol jedenástej doobeda a skoro všetci sú v práci alebo v škole, no nemôžem sa zbaviť pocitu, že na túto križovatku sa odvážia len šoféri, ktorí sa zmierili s nevyhnutnosťou smrti a skazy.

Tak či tak všetko fotografujem, aj keď z väčšiny záberov nebude nič, keďže ich robím mobilom. Lenže fotografovanie je skrátka niečo, čo ma baví. Svet sa mi vidí akýsi znesiteľnejší, keď môžem medzi seba a všetko navôkol vložiť objektív. Navyše fotografujem pre Chavi, aby mohla vidieť veci, ktoré vidím ja.

Chavi je mŕtva už skoro päť rokov.

Fotky však robím aj tak.

A práve pre Chavinu smrť som sa zoznámila s mojimi agentmi FBI. Sú *moji* istým dôležitým spôsobom – hovorím o Eddisonovi, Mercedes a Victorovi. Chavi mala pre nich znamenať len ďalší prípad, moja staršia sestra mala byť len ďalším mŕtvym dievčaťom v šanóne, no oni potom nado mnou držali ochrannú ruku. Posielali mi pohľadnice, e-mailovali mi, telefonovali a ja

som v istom okamihu prestala odmietat' všetko, čo mi pripomínalo Chavinu smrť; keďže sme sa sťahovali z miesta na miesto, bola som vďačná, že som mala v Quanticu tú zvláštnu skupinku priateľov.

Prechádzam okolo knižnice, vyzerá skôr ako katedrála, má vitráž i zvonicu. Potom idem okolo obchodu s liehovinami. Na samom konci ulice sú právnické firmy, špecializujúce sa na priestupky riadenia vozidla pod vplyvom drog a alkoholu. Kúsok opodiaľ je nákupné centrum, ktorému na jednom konci dominuje obrovské fitko otvorené dvadsaťštyri hodín a mimoškolské vzdelávacie centrum na druhom; medzi nimi je sedem reštaurácií, každá ponúka iné rýchle občerstvenie. Je to čudné, no mne sa takéto kontrasty a chaos celkom páčia. Páči sa mi, že si uvedomujeme, že napriek našim dobrým úmyslom môžeme celkom zísť z cesty, že naše slabôstky na nás neprestajne striehnu.

V oveľa väčšom nákupnom centre – je dvojpodlažné a má oveľa nápadnejšiu dekoráciu – sa nachádza supermarket Kroger, asi najvýstavnejší v celej krajine. Reklama vonku oznamuje, že vnútri je Starbucks, hoci ďalší Starbucks je aj v predchádzajúcom nákupnom centre a ešte jeden hneď cez ulicu. Zdá sa mi to ako žart, lenže je to realita.

Asi by som sa mala naobedovať. Snažím sa však nejedať vonku sama, ak sa dá. Nejde o zdravie; ak si dáme s mamou doniesť jedlo domov, je to super. Ide o to, že nechcem jesť sama. Už niekoľko rokov sa pokúšam urobiť kompromis medzi potrebami svojho tela a duše, no veľmi sa mi nedarí. Niekedy – teraz už zväčša len keď nemám dobrý deň – sa dokážem prejesť, až mi je zle, keď si uvedomím, že Chavi tu nie je – *nie je!* Tak príšerne to bolí, a to, ako to bolí, vôbec nedáva zmysel, lebo všetko,

čo bolí takto strašne, by sa malo voľajako uvoľniť, voľajako *dať do poriadku*. Lenže – nejde to. A tak sa napchávam kakaovými sušienkami Oreo, až ma z nich nadúva, v bruchu mám krčce a dávim. Potom tá bolesť aspoň trochu dáva zmysel.

Je to už pár mesiacov, čo som balansovala na hranici, ktorú som si stanovila, že neprekročím. Dopadlo to však tak, že som skolabovala pred záchodovou misou – no a sušienky Oreo určite nechutia najlepšie, keď ich jete druhýkrát! Napriek tomu si uvedomujem, že v oblasti sebaovládania ešte mám čo doháňať. Mama sa nikdy až tak netrápila s nadváhou, skôr jej šlo o to, aby mi pri takomto prejedaní nebolo zle. Ona má železnú vôľu, mne zas jej železná vôľa dodáva odvalu. A tak sa nám spolu podarilo dať veci do poriadku a ja už nebezpečne neoscilujem medzi znepokojujúcimi extrémami chudnutia a priberania.

Momentálne vážim toľko, že vyzerám viac ako Chavi než ako... ale nič. Keď mám dobré dni, chvejem sa a vehementne sa vyhýbam fotografiám alebo zrkadlám väčším ako tie, čo sú v pudrenkách. Keď mám zlé dni, všetko ma svrbí a mám šialenú chuť na sušienky Oreo. Mama tomu vraví postupný vývin.

Zamierim do Krogeru. Vôbec si necítim špičku nosa, takže teplý nápoj by mi padol vhod. Ak sa najem až doma, nemala by som sa dostať do problémov.

Servírka v kaviarni je drobná, pôsobí ako vrabčiak, no vyzerá na osemdesiat. Má preliv farby levandule, vlasy vypnuté dohora, jej vlasová kreácia pripomína účes ikonického dievčaťa z prelomu 19. a 20. storočia z pera umelca Charlesa Dana Gibsona; v drdole má jasnofialové sponky v tvare U. Chrbát i plecia má zohnuté, ruky poznačené artritídou. No oči má jasné a úsmev prívetivý. Napadne mi, či túto prácu potrebuje, alebo či patrí k ľu-

ďom, ktorí si po odchode do dôchodku nájdú niečo na čiastočný úväzok, lebo ich domov alebo manžel im po čase idú na nervy.

„Ako sa voláte, drahá?“ pýta sa ma. V ruke drží prepisovačku značky Sharpie, natáhuje sa po šálku.

„Jane.“

Byť svedkom toho, ako ľudia skomolia meno Priya, neznesiem.

Pár minút nato mi už nesie nápoj. V rohu potravín sú stoly a stoličky nahusto vedľa seba, v strope sú zabudované reproduktory, z ktorých sa šíri hudba z cédečka, jemný džez, no skoro ho nepočuť pre hluk v obchode – ostré výkriky z interkomu, nárazy nákupných vozíkov, plechoviek a škatúl, vrieskajúce deti a pop rock sprievodnej hudby k filmu. Celé je to chaotické, disharmonické, z tejto kaviarne umiestnenej v obchode robí niečo ešte čudnejšie, než to v skutočnosti je.

Takže sa radšej vrátim von do zimy a vetrika, ktorý sa dvíha, a prejdem na parkovisko. Dostala som sa sem zo zadnej časti nákupného centra, a cestou, ktorá je pred ním, sa zas dostanem domov. Asi by som sa už mala vrátiť.

Namiesto toho mi však oči padnú na zvláštny pavilónik. Ostanem stáť ako prikovaná. Pavilónik tróni hore na trávnom ostrovčeku – jeden z tých, ktoré rozdeľujú parkovisko na sekcie. Jeho železnú konštrukciu z troch strán zakrýva niečo, čo pripomína ťažkú bielu plachtovinu. Výhrevné telesá s uhlíkmi žiariacimi jasnou červenou sú bezpečne upevnené na stojkách nad hlavami zväčša postarších mužov. Všetci majú podobné bejzbalové čiapky, tmavomodré alebo čierne so žltou výšivkou, všetci sú poriadne naobliekaní, aby čelili chladu, ktorý k nim preniká cez zrolovanú stranu plachtoviny. Sedia pri kamenných

piknikových stolíkoch, na nich majú rozprestreté šachovnice a figúrky. Nemalo by ma to príliš vzrušovať, ale vzrušuje, pretože mi je to až bolestne povedomé.

Jedinečný pohľad – postarší muži pred partiou šachu.

Zvykla som hrať šach s otcom.

Hral strašne zle a ja som predstierala, že neviem hrať. Zlostito ho to oveľa viac než mňa, no hrávali sme každú sobotu ráno počas dlhých bostonských zím v parku pri dome alebo v blízkom prázdnom kostolíku. Niekedy si chcel zahrať aj cez týždeň, no pre mňa mala sobotná tradícia isté čaro. Ešte aj teraz, keď tu už otec nie je, pozerám, či nezbadám skupinky zhromaždené na šachové partie všade, kam sa presťahujeme. Vždy prehrám, polovicu z toho náročky, no aj tak chcem hrať ďalej. Všetko ostatné, čo mi pripomína otca, tu už nie je, ale ja presviedčam druhých, že mám stále chuť žiť. A tak sa držím šachu.

Vedľa mňa sa otvorila dvere auta, zaškrípu a ja odvrátim pozornosť od postarších mužov a ich šachovníc. Len kúsok odo mňa zbadám mladú, asi dvadsaťpäťročnú ženu, ako sedí za volantom, štrikuje a usmieva sa na mňa. „Vieš, môžeš sa ísť s nimi pohovárať,“ vraví. „Nehryzú. Aspoň nie zubami.“

Teraz sa už neviem pekne usmievať – vyznieva to trochu hrozivo–, no aj tak sa pokúsim o priateľský výraz, adekvátny danej situácii. „Nechcela som sa vnucovať. Berú do partie aj iných?“

„Niekedy. Sú priberčiví, no stojí to za opýtanie. Je tam môj starý otec.“

Preto teda to štrikovanie! Vďaka bohu, lebo inak by parkovisková verzia Dickensovej literárnej postavy, zákernej štrikérky Madame Defarge, vo mne vzbudila ozajstnú hrôzu.

„No tak, choď sa ich spýtať,“ nabáda ma, palcom sa pri tom bezmyšlienkovito dotýka očíek červenej priadze na maličku. „Prinajhoršom ťa odmietnu.“

„A to povzbudzujete každého, kto tu zastane a civie na nich?“

„Len tých, čo pôsobia osamotene.“ Kým dám dohromady odpoveď, zavrie dvere.

Ešte som tam chvíľu stála ako idiot, vo všetkých častiach tela, ktoré mi načisto nezmrzli, som cítila bolesť. Napokon som sa vybrala cez trávnik k pavilónu, kde bolo ako tak teplo. Všetci hráči prestali hrať a zadívali sa na mňa.

Skoro všetci muži sú postarší, jasní veteráni, súdim tak podľa nápisov a symbolov na ich čiapkach. V parkoch, kde sa hrá šach, často nájdete veteránov, no aj keď presne neviem, v akých jednotkách slúžili, viem ich zhruba zatriediť do skupín. Väčšina týchto chlapíkov slúžila vo Vietname, zopár v Kórei, no a poniektorí v druhej vojne v Perzskom zálive. A jeden skutočný starček zababušený do šálov a prikryvok, sediaci najbližšie k ohrievačom, má na hlave čiapku so znakom operácie Neptún. Nitka na ňom už vybledla, je nejasne horčicová.

To je ale!

Tento muž sa preháňal po plážach Normandie, ešte skôr než sa narodili moji starí rodičia!

Jeden veterán z Vietnamu na mňa zagáni. Má ovisnutú tvár s vačkami a okrúhlym nosom posiatym žilkami. Naznačuje to, že šach mu asi pomáha neopíjať sa cez deň. „Nečakáme dary, dievča.“

„Žiadne neponúkam. Len som sa chcela spýtať, či beriete nových hráčov.“

„Vari hráš šach?“ Nezdá sa veru, že by mi veril.

„Nie dobre, ale hrám. Vždy, keď sa niekam presťahujeme, hľadám nové miesto, kde by som si mohla zahrať.“

„No toto! A ja som myslel, že na to vy mladí používate internet.“

„To nie je to isté.“

Najstarší z mužov si odkašle, všetci sa obrátia a pozrú naňho. V každej skupine je hierarchia, skupiny veteránov nie sú iné. Aj keď si odmyslíme hodnotu, druhá svetová vojna tromfne všetko. Tento muž prežil peklo a svoje jazvy nosí dlhšie než ktorýkoľvek iný prítomný muž. Taká „hodnota“ sa neobnosí, nezunuje. „No, podíď bližšie, prosím.“

Prejdem okolo stola a usadím sa na voľnom kúsku lavičky vedľa neho. Zadáva sa na mňa, netuším prečo, a ja rozmýšľam, či jeho chorobne sladký dych spôsobuje cukrovka, či by mal vôbec sedieť vonku v takom počasí, aj keď sú tu výhrevné telesá a je zababušený. Jeho koža je tenučká ako pergamen s množstvom jemných vrások, tu a tam vyblednutá vekom a opotrebovaním. Na sluchách a pod očami mu vidieť sieť tenučkových modrých žiliek. Na jednej slucho má hrču vyblednutej kože, prechádza mu až na ucho a aj zaň. Črepina granátu alebo niečoho podobného z Normandie? Alebo niečo iné?

„Bojuješ vo vlastnej vojne, dievča, však?“

Porozmýšľam o tom, čakám, kým otázka nedostane zmysel. A naozaj – dostáva. Vidím Chavi, je vo mne zlosť, smútok a bolesť, ktoré v sebe nosím od jej smrti. „Áno,“ poviem napokon. „Len neviem, proti komu.“ Vo vojne musí byť nepriateľ, no ja veru neviem, či ma môže niekto ničiť viac, ako ničím sama seba.

„O tom občas rozmýšľa každý,“ súhlasí, očami prechádza na ostatných mužov. Dívajú sa na nás všetci okrem jedného. Ten sa sústredene pozerá na šachovnicu pred sebou, medzi očami vrásočka, práve si asi uvedomil, že jeho kráľ je v pasci. „Ako sa teda voláš?“

„Priya Sravastiová. A vy?“

„Harold Randolph.“

„Gunny!“ zvolajú skoro všetci muži, kašľúc do dlaní. Len jeden je ticho, no ten nevyzerá ako veterán. Je mladší, s jemnejšími črtami a niečím v očiach – či skôr, niečím absentujúcim v očiach –, čo vraví, že on do tejto skupinky nepatrí tak, ako do nej patria ostatní.

Gunny prevráti oči. Pomaly si stiahne štrikovanú rukavicu, pod ňou má ďalšiu, bez prstov. Je žltá, rovnako vyblednutá ako písmená na jeho čiapke. Keď dvíha ruku, trocha sa mu trasie – myslím, že to spôsobuje ochrnutie a nie zima –, potom sa mi jedným prstom dotkne špičky nosa. „Cítiš to?“

Veľa nechýba a usmejem sa, ale nechcem ho vystrašiť, nechcem si zhoršiť nádej na prijatie. „Nie, pane.“

„Potom ostaň dnes doma a vráť sa inokedy. Cez víkendy veľmi nehrávame. Príliš mnoho ľudí.“

„Ďakujem, pane,“ poviem. Bez toho, aby som to plánovala, ho pobožkám na líce; na perách pocítim, ako ma poštekliä mäkké fúziky. „Vrátim sa.“

Muž s okrúhlym nosom sa zarehoce. „Pozrimeže, Gunny má novú budúcu exmanželku.“

Väčšina ostatných mužov pokyvka hlavou smerom ku mne; skôr ide o akési potvrdenie než priateľské gesto, ale to je v poriadku. Miesto medzi nimi si musím zaslúžiť, musím im ukázať,

že to nerobím z nudy alebo rozmaru. Vstanem a prejdem pozdĺž zadnej strany pavilónu, chcem sa pred cestou domov trochu zohriať. Hodím očkom po mužovi pri najvzdialenejšom stole, po tom, ktorý sem asi nepatrí. Nemá na hlave bejzbalovú čiapku, len štrikovanú. Má ju posunutú dosť dozadu, odkrýva mu svetlé vlasy, o ktorých sa nedá povedať, či sú blond, alebo hnedé. Nemastno-neslano sa na mňa usmeje.

„Ste mi akýsi povedomý,“ vyhrknem.

Aj teraz má ten istý úsmev. „To mi vravia často.“

Aké prekvapenie?! Nevyzerá ako niekto konkrétny, vyzerá ako skoro každý. Nemá nijakú charakteristickú črtu, nič, čo by napovedalo *áno*, stopercentne by som ho spoznala aj v inej situácii. Nie je to fešák, no nie je ani škaredý, je len... No, vlastne je len tuctový. Ešte aj oči má temné, akejsi neurčitej farby. Ani úsmev mu nezmení tvár. Je to zvláštne, lebo úsmev človeka vždy zmení – líca zmenia pozíciu, ústa nadobudnú iný tvar, okolo očí sa vytvoria vrásky. No jeho tvár je rovnaká bez ohľadu na to, či sa usmieva, alebo nie. Nepôsobí umelo, to nie. Lenže jednoducho vyzerá... neprirodzene. Na druhej strane budme úprimní – parky, kde sa hráva šach, priťahujú čudákov. Možno by som mala byť poctená, že sa mi díva do očí.

Kývnem hlavou, naďalej cítim nepokoj, vyberiem sa domov. Už mi nie je až tak veľmi zima, aj keď dôvodom nie je oteplenie počas dňa, skôr varovanie toho veterána, aby som sa zdekovala, skôr než premrzmem do špiku kostí!

Keď som už v našej štvrti, zastanem pri veľkej prečnievajúcej konštrukcii, ktorá zakrýva stenu s poštovými schránkami na našej ulici. Okolo jedného stĺpika je dokonca reťazou priviazaná nádoba na odpadky; nám slúži na nechcenú poštu. Keď ma chyť

sentiment, chýba mi naša poštová schránka v Bostone, ozdobená žiarivými odtlačkami dlaní na veselom žltom podklade. Oco tam nechcel zanechať svoj odtlačok – považoval to za nedôstojné –, a tak sme ho my traja napadli štetcami. Skončilo sa to nádherným odtlačkom fúzov v rôznych farbách na čelnej strane schránky.

Rozmýšľam, či tú schránku stále máme. Pri posledných sťahovaniach som ju nevidela. Tak dopadne aspoň polovica našich vecí – vybaľovanie a opätovné balenie nie je niečo, do čoho by mal človek investovať.

Vytiahnem za hrst' obežníkov a veľkých pohľadníc, ktoré sú adresované „Nášmu susedovi“ a „Obyvateľom...“ a šup s nimi do odpadkového koša! Rovnako dopadne pripomienka objednávky k zubárovi, ktorú nám preposlali z Birminghamu. Nájdem tu aj obálku s pohľadnicou v peknom odtieni zelenej, vskutku jarná farba, na jej prednej strane spoznávam Mercedesino písmo. Nie je to zas až také prekvapenie; virtuálna škola sa mi začína dnes, absolvujem vyučovacie hodiny na diaľku, môj tútor bude vo Francúzsku. Potrebujem si zvyknúť rozmýšľať a pracovať v inom jazyku, no a Mercedes mi *vždy* v prvý deň vyučovania pošle pohľadnicu a veru neráta, koľkokrát za rok to urobí.

Prekvapia ma však ďalšie dve obálky, skoro rovnako veľké. Na jednej sú len veľké písmená, rukopis je prirodzene úhľadný a čitateľný, niečo, čo bude na obálke stále dobre viditeľné, hoci papier i atrament vyblednú, čierne písmená v ostrom kontraste k tmavoružovému podkladu. Rukopis na druhej, svetlomodrej obálke je ako-tak úhľadný, dá sa prečítať, keď sa človek trocha sústreďí.

Mercedes poslala pohľadnicu presne na deň, no Victorovo a Eddisonovo načasovanie je zvyčajne trochu iné.

Tieto pohľadnice sú celkom iné ako tá, ktorú pošlú v máji a podpíšu všetci traja. Na tej nebude nič, dokonca ani predtlačенý text, len ich podpisy. Len pripomenutie, že na vraždu mojej sestry sa nezabudlo. Také niečo treba starostlivo napláňovať a vedieť, ako fungujú poštové služby, aby pohľadnica prišla spolu s blahoželaním k mojim narodeninám.

Na takéto blahoželanie k narodeninám človek nezabudne. Nezabudnete na pripomenutie, že FBI stále nevie, kto zavraždil vašu sestru a za tie roky aj množstvo ďalších dievčat.

Vnútri si vyzlečiem bundu a zavesím ju do prednej skrine na šaty, potom vykročím po schodoch do svojej izby, cestou sa zbavujem ďalších vrstiev. Pohľadnice dám na posteľ, šatstvo na stoličku, ktorú som vytrepala hore zo zanedbanej jedálne. Môj spôsob ako nepodľahnúť chaosu! Dám si horúcu sprchu, po nej si znova cítim nos i končeky prstov. Potom sa vrátim dolu do kuchyne a urobím si instantnú ovsenú kašu. Pridám do nej škoricu, med a mlieko a vezmem si ju hore. Až keď sa usalaším v pyžamku na posteli a ovsená kaša mi magicky zahreje vnútro, až potom sa načiahnem po obálky.

Pohľadnica od Mercedes je presne taká, aká má byť – veselá správa napísaná krikľavou farbou, aká sa píše k začiatku školského roka. Polovica textu je v španielčine; Mercedes sa potom vždy pučí od smiechu, keď jej odpovedám po francúzsky. Ako druhú vytiahnem pohľadnicu od Victora. Je na nej čiernobiela fotografia troch mačiek v obrovitánskych slnečných okuliaroch. Správa vnútri sa netýka začiatku školy, spomína len listy od svojej staršej dcéry, ktoré mu píše z univerzity, a mizerné daž-

divé počasie v severnej Virgínii. Pohľadnica od Eddisona, na ktorej je obrázok opatrne balansujúci medzi trápny a vtipným, v sebe neukrýva žiadnu správu.

Prečo píšú všetci traja?

Potom sa však znova zadívam na pohľadnicu od Mercedes. Tak príšerne sa ligoce, že by sa z toho posral aj jednorozec. Lenže hneď si uvedomím, že niektoré lesklé ozdoby tam nepatria. Zvyšok je extra jemný, má pastelový tón. No tu a tam sú šmuhy niečoho, čo vyzerá ako trblietavé lepidlo, husté, trochu kašovité. Keď zaschlo, vytvorilo malé jasnofarebné ryhy. Nechťom vklznem pod jednu šmuhu a jemne ju zoškrabnem. Papier sa v istom oblúčku roztrhne, potom sa celkom poddá a o sekundu už mám na prste nerovnomernú bodku lepidla a zreteľne vidím časť pôvodnej pohľadnice.

Mercedes prekryla motýle.

Volá sa Zoraida Bourretová, práve je Veľkonočná nedeľa.

Máš rád Veľkú noc v tradičných kostoloch, kam aj teraz prichádzajú dievčatá a ženy v bielych šatách a čipkách, s klobúčikmi so stužkami alebo s kvetmi. Je zaujímavé sedieť blízko zadnej steny kostola a vidieť to more veľkonočných klobúkov.

No a tento rok vidíš Zoraidu.

Už si ju videl, pravdaže si ju už videl, pomáhala vtedy svojej matke s hárstkou mladších súrodencov. Doniesli sa k tebe klebety, to ťažko definovateľné niečo, čo nie je klebetou, ale ani novinou. Jej otec bol policajt, ktorého zabili v službe, a aj keď Zoraida mala na to, aby šla na univerzitu a niekam to dotiahla, vycúvala z nepovin-

ných predmetov a asi aj z možnosti dosiahnuť vyššie vzdelanie. Všetko preto, aby pomohla matke, a nik ju o to nemusel žiadať.

Aké dobré dievčatko, vravia ženy.

Aké sladké dieťa.

Aká úžasná sestrička.

Jej krása sa nemôže rovnať kráse Darly Jean, no je v nej niečo, čo ti ju pripomína. Je to už skoro rok, čo ťa Darla Jean zradila, no ty ju stále ľúbiš, stále ti chýba, stále ju oplakávaš.

No Zoraida je dobré dievča. Naozaj. Často si ju pozoroval, takže to vieš. Zo školy ide rovno domov, cestou vyzdvihne súrodencov, dá im niečo na zahryznutie, dozrie na to, aby si urobili domáce úlohy, i na to, čo robia potom. A keď sa ich mama vráti z práce domov, skoro vždy má už večeru takmer pripravenú. Zoraida pomôže aj s kúpaním mladších súrodencov, uloží ich do postieľok. Až potom si sadne za kuchynský stôl a začne si robiť domáce úlohy. Je hore dlho do noci, no ráno znova vstáva zavčasu, dozerá na to, aby sa každé dieťa naraňajkovalo, oblieklo, každé vypraví do školy.

A keď sa u nich zjavia mládenci – a to sa teda zjavia, veď ona je krásne dievča; bože, ako sa len svet rozjasní, keď sa usmeje –, zdvorilo ich pošle preč, pretože jej rodina je dôležitejšia.

A ona je dobré dievča.

Keď sa omša skončí, vôbec nie je ťažké potiahnuť chutné plastové peňaženky, ktoré nechali jej dve mladšie sestričky na lavici. Tie dvojčatá ich stále zabúdajú, spomenú si na ne až na polceste domov. Keďže do kostola je pešo ďaleko – a rodina šetrí na benzíne –, po peňaženky sa vždy dotrmáca Zoraida. Zakaždým nad tým potrasie hlavou, no aj sa usmeje, lebo dvojčatá zbožňuje, urobila by pre ne čokoľvek.

A ty vieš, že jej treba pomôcť.

Pre jej vlastné dobro musíš zaistiť, že vždy bude takáto dobrá, takáto nevinná.

Keďže vieš, že dvojčatá tam tie peňaženky zabudnú, ukradneš ich a počkáš, kým sa Zoraida nevráti. Kostol sa vyprázdňuje rýchlejšie než zvyčajne, každý sa ponáhľa domov hľadať veľkonočné vajíčka alebo na večeru, alebo na stretnutie so širšou rodinou. No ty sedíš v prítmí a čakáš. A už prichádza Zoraida, ovieva sa klobúkom. Je z naškrobenej čipky, tvrdý, neohybný, do striešky a spodnej časti korpusu sú vpletené mašle farby broskyne. Broskyňová a biela pôsobia na jej tmavej pleti nesmierne jemne. Jedinú ľaliu s fialkastým kalíškom má prišpendlenú na šatách tak vysoko, až sa zdá, akoby jej tvorila plece.

Prichádzaš k nej zozadu, tvoje kroky na tenkom koberci takmer nepočuť, ústa jej zakryješ rukou. Trhavo sa nadýchne, začne kričať, no ty jej pritlačíš rameno na hrdlo. Bojuje, ale ty vieš, ako dlho treba silno tlačiť. Zoraida napokon stráca vedomie.

Jej šaty sú také biele, také čisté, také nevinné. Neznesieš pomyslenie na to, že by sa zničili.

A tak, keď sa trochu neskôr vráti jeden z jej bratov, ustráchaný, keďže sa Zoraida hneď nevrátila domov, nájde ju ležať pred oltárom. Ľalie s fialkastými kalíškami bude mať okolo hlavy ako sveťoziaru, šaty úhľadne zložené a položené na lavici, navrchu kôpky klobúk, vedľa Zoraidy topánky na pracku bez ozdôb. Rezná rana cez jej hrdlo je dokonalá; Zoraida nemohla bojovať, veď bola v bezvedomí.

Žiadna bolesť, žiaden strach.

Zoraida nebude mať možnosť spustiť sa ako Darla Jean, nebude musieť odolávať pokušeniu a zrade.

Zoraida Bourretová zostane navždy dobré dievča.

Eddisonov byt nikdy nevyhrá cenu za interiér. Nepôsobí ani ako domov, ani nie je zvlášť útulný. Ak tu niečo lahodí oku, potom ide o čosi zahmlene inštitucionálne. Je vyupratovaný – dokonca aj riad v dreze je umytý a pekne uložený, len čaká, kým sa vyberie a znova naplní umývačku –, no nie je tu skoro nič osobné. Steny sú neutrálne, svetlobéžové, je to tá istá farba, ktorú mali, keď sa sem nasťahoval. Eddison pridal závesy na okná, čiastočne preto, že žalúzie prepúšťali priveľa svetla, a čiastočne preto, že naozaj nechce, aby mu niekto zízal dovnútra. S výnimkou jedálenského stola – monštrum s vrchnou doskou z keramických obkladačiek veselej farby, ktoré Priya s mamou zachránili z istej zrušenej mexickej reštaurácie a podarovali mu ako vtip – izba dominuje tmavý, čisto funkčný nábytok. Filmy a knihy má uložené v bližšie neidentifikovateľnej skrinke pri televízore, ktorá tam pribudla neskôr.

Eddisonovi to takto vyhovuje. Keď sa vráti z povinných pracovných pochôdzok, pri ktorých navštevuje príbytky rôznych ľudí a vidí, ako svojim domovom vpečatili punc osobnosti, je vďačný, že má aké-také neutrálne miesto, kde sa môže opäť sústrediť a dať dohromady. A možno je v tom i kus paranoje. Nespomína si veru, že by poznal niekoho, kto pracuje v niektorej zložke výkonu práva a nebojí sa, hoci o tom nehovorí, že sa jedného dňa môže niekto vyvršiť na jeho milovaných. No ak človek nemá bytosti, ktoré nadovšetko ľúbi, ak nevystavuje na verejnosti vlastnú zraniteľnosť, a to sa týka aj jeho vlastného bytu, nuž potom sa cíti bezpečnejšie.

On však nestratil sestru preto, že sa pridala k FBI – pridala sa k FBI preto, že stratil sestru, a nevie sa zmieriť s myšlienkou, že by vystavil nebezpečenstvu svojich rodičov alebo tety a strýkov, bratrancov a sesternice, s ktorými je naďalej v kontakte.

No keďže celý boží deň civel na papierovačky, ktoré mu pravdepodobne zaberú zvyšok týždňa, nevie si pomôcť a uvedomí si, že miesto, ktoré nazýva domovom, pôsobí naozaj sterilne.

Prezlečie sa z obleku a usalaší na gauči so škatuľou objednaného jedla. Victorova žena i matka, skutočné svätice, mu neraz ponúkli, že ho naučia variť, no vrcholom jeho kulinárskeho umenia bez toho, aby zničil celú kuchyňu, je japonská polievka Ramen a hotové makaróny so syrom predávané v modrej škatuľke. Navzdory kritike, ktorou ho častuje Ramirezová, to nemá nič spoločné s tým, že je chlap; ide o to, že v polovici prípravy sa začne nudiť.

Okrem toho si je naozaj istý, že jeho domáceho by nepotešilo, keby musel znovu pretierať šmuhy od dymu na strope jeho kuchyne.

Jeho osobné fotografie, čokoľvek, kde je on alebo niekto z jeho blízkych, či miesto, s ktorým má spojenie, sú zabalené v škatuli od topánok a schované na ťažko dostupnom mieste v skrini v spálni. Keď sa chce na ne pozrieť, nájde ich, no pre kohokoľvek iného by to bol problém. Niektoré fotky však môže vystaviť a dívať sa na ne. Je to lepšie, ako sa snažiť nájsť nejaký zaujímavý zápas v televízii.

Nepamätá si veru, že by povedal Priyi, prečo nemá vystavené žiadne fotky, keď ho prišla vtedy aj so svojou mamou vyzdvihnúť na opekačku u Victora, keď bývali vo Washingtone. Pamätá

sa, že jej mame to spomenul, no už nevie, aké dôvody uviedol. Lenže Deshani Sravastiová naháňa druhým strach, má desivú schopnosť čítať v dušiach ľudí. Asi si všimla, že tam nie sú fotografie, skôr než to spomenul, a celkom ľahko odhadla, prečo. Možno to povedala Priyi ona.

Takto sa teda začali dobrodružstvá špeciálneho agenta Kena. Eddison nevie, odkiaľ mala Priya bábiku Kena – podozrieva jednu z Victorových dcér –, no ušila mu oblek a maličkú nepremokavú bundu s veľkými žltými písmenami FBI na chrbte. Všade, kam Priya s mamou idú, špeciálny agent Ken ide s nimi a pózuje na fotografiách v známych či zaujímavých lokalitách. Zopár z nich, ktoré dal Eddison zarámoviť, visí v oblúku na stene nad televízorom.

Jeho obľúbeným záberom je ten z Berlína. Ken je prehnutý v páse, leží tvárou na stole vedľa pohára s pivom z troch štvrtín prázdneho a väčšieho než Ken, keď stojí. Spod nepremokavej bundy Kenovi vytrčajú malé krátke kožené nohavice *lederhose*. Eddison si je istý, že Priya je jediným človekom, ktorého pozná, čo by na verejnom mieste bez rozpakov aranžoval postavičku ako Ken tak, aby vyzerala spitá na mol. Na zadnú stranu fotografií nepíše dátumy ani sa na ne nepodpisuje, len v prípade málo známych lokalít uvedie ich názov. Je to osobné, pokiaľ ide o sentiment, no neosobné, pokiaľ ide o vlastný záber.

A hlavne – je to bezpečné.

Mobil na konferenčnom stolíku mu začne zvoniť, bzučať, tancovať. Podozrievalo si ho premeria, no potom si spomenie, že má volať Priya. „Je vo vašom novom meste veľa zaujímavých vecí?“ spýta sa namiesto pozdravu.

„*Zaujímavých* je v tomto prípade dobré slovo,“ súhlasí Priya. „Obchodné centrá sú tou najčudnejšou zmesou dobrých úmyslov a rezignácie.“

„Konečne som sa dostal k tomu, aby som si v decembrovom *Ekonomovi* prečítal o vašej mame,“ povie. „*Zaujímavý článok.*“

„Začiatok toho rozhovoru bol trochu turbulentný. Novinár sa mamy vypytoval na Chavi a na otca, no a mama z toho vôbec nebola nadšená.“

Pre Deshani Sravastiovú slovné spojenie *vôbec nebola nadšená* zvyčajne znamená, že jej obeť má šťastie, ak sa jej podarí uniknúť bez toho, aby sa pošťala. *Ekonom* však určite poslal odolnú povahu, súdiac podľa toho, ako sa rozhovor vyvinul ku koncu.

„Keď už nebol taký osobný, rozhovor šiel lepšie,“ pokračuje Priya. „Mama zbožňuje opisovať, ako hasí situáciu v rôznych pobočkách.“

„Som rád, že si ju za to vážia.“ Veľmi ma prekvapilo, keď som vošiel do kníhkupectva a zbadal Deshani na titulnej strane časopisu; ešte aj z fotografie sa na človeka dívala priamo, vyzývavo. Pri článku boli ďalšie zábery, jeden z jej kancelárie v Birminghame, druhý s Priyou na ich gauči.

Neprekvapilo ho, keď uvidel Priyino meno napísané malými písmenkami na mieste fotografa na tých záberoch, na ktorých nebola.

Nato nasleduje pauza, skôr váhanie než sekunda ticha, lenže Priya nikdy neváha. A to je, prosím, dievča, ktoré mu do desiatich minút pri ich prvom stretnutí hodilo do hlavy medvedíka a povedalo, aby nebol, kurva, taký zbabelec! Odvtedy sú priatelia.

Vo všeobecnosti radšej neskúma, čo to o ňom vypovedá.

„O čo ide, Priya?“

„Ste všetci v poriadku?“

Pri tej otázke ho zamrazí, aj keď na to nemá konkrétny dôvod. Plastovú vidličku ponorí späť do rezancov. „Kto, náš tím? Áno, sme.“

„Naozaj? Lebo dnes som dostala pohľadnice od vás – od všetkých troch.“

Doriti!

Eddison sa vôbec nemal ako dozvedieť, že Victor sa chystal poslať pohľadnicu, no mal si pamätať, že Ramirezová ju pošle. Bolo by to menej okaté, keby prišli len dve?

Lenže Priya je Priya, dcéra svojej matky, a ani jedna z nich nikdy nepotrebuje všetky informácie, aby sa vydali správnym smerom z bodu A do bodu B.

„Nemusíte mi povedať, o čo ide. Viem, že možno nechcete, alebo nemôžete. Jednoducho mám obavy.“ A znova to váhanie, skúšanie ľadu pred prvým krokom. „Mercedes zamaľovala motýle na pohľadnici trblietavou farbou.“

Kurva!

Lenže minulý utorok – v deň, keď poslal pohľadnicu – mali všetci zlý deň. Nemal by sa teda čudovať.

„Dovoľte, aby som sa spýtala inak,“ pokračuje Priya. „*Budete* všetci v poriadku?“

Pri tej vete sa Eddison na chvíľu pozastaví, nechá sa ňou preniknúť, ako keby mu to mohlo pomôcť nájsť odpoveď. Potom už Priya nepovie nič, netlačí naňho, nenabáda ho ani nesúri, aby jej odpovedal. Vie čakať.

Motýle vedeli čakať, niektoré viac, iné menej. No väčšina z tých, čo to prežili, už ďalej čakať nedokážu.

Nebol v záhrade, keď vytiahli telá dievčat, čo zahynuli tesne pred výbuchom alebo pri ňom. Vracal sa vtedy do Quantica, lomcovala ním zúrivosť z toho, čo videl.

Keď sa dozvedeli, čo sa tým dievčatám stalo, s hrôzou si uvedomil, že tohto prípadu sa nezbaví. Niežeby sa prípad nevyriešil; vyrieši sa, skôr či neskôr sa vyrieši. No nejde o prípad, ktorý sa uzavrie, on naň zabudne a pustí sa do ďalšieho. Dokonca ani keby si človek v mysli preberal svoj pracovný život, pri spomienke na ten prípad neostane chladný.

Ten prípad vás zničí, totálne dorazí do konca života, lebo – ako môže niekto urobiť niečo také?

Keďže sa teraz spytuje Priya, ktorá viac ako ktokoľvek iný vie, čo to znamená, keď človek nie je v poriadku, a vie, že nebyť v poriadku je v poriadku, Eddison zväži hranice toho, čo jej môže a čo nemôže povedať. Usúdi, že napokon sa to aj tak dostane do správ a ona sa to dozvie.

„Jedno z dievčat, čo prežilo hrôzy záhrady, sa minulý týždeň zabilo.“

Priya ticho vzdychne, nič nevraví, asi rozmýšľa.

„Nebolo to až také prekvapenie,“ pokračuje Eddison. „Nie pokiaľ ide o to dievča. Skôr nás prekvapilo, že to neurobila skôr.“

„A jej rodina?“

„Dievčina sa zosypala ešte v záhrade. Jej rodina jej len pridala. Je to už...“

Priya to dopovie zaňho. „Tretia,“ povie z mosta do prosta. „Tri samovraždy ani nie za štyri mesiace.“

„Psychológovia vydali varovanie v súvislosti s ďalšími dvoma. ‚Skôr áno ako nie‘ – tak to povedali.“

„A ostatné?“

„To ukáže čas.“ Eddison tú frázu nenávidí, no ešte viac neznáša pravdivosť jej obsahu. „Pár z nich bude... nebude na tom dobre, povedal by som, ale budú robiť, čo sa dá. Ak budú mať problém, urobia všetko preto, aby sa ho zbavili.“

„Štyri mesiace nie je veľa.“

„Menej ako štyri.“

„Menej ako štyri,“ súhlasí Priya pokojne, nie preto, že toto poopravenie je dôležité, ale preto, že Eddisona to stále umára, a ona to vie. Jej porozumenie by mu malo viac prekážať, než mu prekáža. Doriti, je predsa agent FBI, a keď už prejaví zraniteľnosť, nepotrebuje predsa svedkov!

„Napadlo vám niekedy niečo také?“ spýta sa jej znenazdajky.

„Nie.“ Jej odpoveď je rýchla, no nie okamžitá. Nepovie to obranne, nejde ani o reflex. „Chavi bola obrovskou súčasťou môjho sveta, no nie celým. Zlomilo mi to srdce a mám ho stále zlomené, ale rovnako ma to aj rozzúrilo. Preto je to potom iné, nie?“

„Naozaj?“

„A aj keby nie, sú tu aj iné skutočnosti. Vzali mi sestru, no nevzali mi slobodu. Nevzali mi vlastnú identitu. Neurčili mi, ktorý deň bude mojím posledným.“

Záručná lehota, ako to nazvalo jedno z dievčat, čo prežilo hrôzy záhrady. Akoby hovorilo o mlieku.

V žalúdku sa mu obracia čínske jedlo – rezance s krevetami, čo nedávno dojedol.

„Ja som stratila sestru. Vaše motýle stratili samy seba. A v tom je rozdiel.“

„Vedeli sme, že sa na to tá dievčina chystá. Varovali sme jej rodičov, zaprisahávali ich, aby jej dovolili využiť pomoc, ktorá sa jej ponúkala.“

„Victor ich zaprisahával.“

„Aj Ramirezová,“ povie bez hanby Eddison, pretože zaprisahávanie nie je vec, čo by on robil.

Vždy je lepší pri práci s podozrivými než s obeťami. Ďalšia vec, ktorá o ňom asi vraví viac, ako by mala.

„To, že o tom človek vie, nezmení nič na tom, ako sa cíti, keď sa to naozaj stane.“

Naozaj? Lenže ani toto nie je otázka, ktorou by sa priveľmi zapodievala. Chlap, čo zavraždil jej sestru, je ešte vždy na slobode; aj keď sa Priya s jej matkou dozvedia, kto to je, Chavi im to nevráti.

„Takže, stretnem sa s nimi niekedy?“ pýta sa Priya.

Eddison zažmurká, skoro si od ucha odtiahne telefón a zadíva sa naň. „A s kým?“

„No s tými, čo robia vzrušujúce veci, nech to stojí, čo to stojí. Zdá sa, že sa mi budú páčiť.“

To ho rozosmeje. „Ó, no to teda robia. Ale – nie. To si vyhodte z hlavy. Nesmiete sa s nimi stretnúť. Nikdy,“ namietne ostro, až dodatočne si uvedomí, čo tá veta znamená. Kriste, Priya by si bezpochyby rozumela s Inarou a Bliss. Ako keď sa chytí dom. Nie!

Priya sa potichu zasmee, je to len niečo viac ako nádych, no on vybadá, že sa jej dotkol. Napätie v hrudi však čiastočne pomínie a on si s údivom uvedomí, že sa zároveň cíti lepšie i horšie.

No pre jeho vlastné dobro a aj v kontexte fungovania sveta vôbec nepotrebuje, aby sa tieto dievčatá niekedy stretli.

Dofrasa, je streda ráno, tridsať minút po istej hodine. Náhle sa prebudím, plná paniky, zdá sa mi, že sa podo mnou preborila posteľ. Odrazím sa od matracu, pretieram si oči. V izbe je stále tma, no z chodby preniká svetlo. Vďaka nemu zbadám maminu siluetu – stojí nado mnou s rukami na bokoch, v póze Supermana. Keď si sadne na posteľ, tá zavrzga.

Zastenám, padnem späť, na tvár si silno pritiahnem vankúš. „No čo je?“ spýtam sa.

Mama sa len zasmee a sadne si na posteľ vedľa mňa. Keď ma objíme, ústa má blízko pri mojej šiji, cítiť z nej kávu; je to príjemné, známe. „To, že môžeš mať na vyučovacej hodine pyžamo, ešte neznamená, že nemáš vstať v rozumnom čase.“

„Je vonku stále tma?“

„Áno, je.“

„Potom to nie je rozumný čas.“

Mama sa opäť zasmee a nadvihne vankúš, aby ma pobozkala na líce. „No tak, miláčik, vstávaj. Urobím ti raňajky.“

Mama robí úžasné vafle. Možno sa mi teda oplatí vstať.

Odíde do práce hneď po raňajkách a ja strávim zvyšok doobedia pokusmi presvedčiť vlastný mozog, aby pri matematike, prírodovedných odboroch a dejepise pracoval vo francúzštine. Toľko histórie! Kým som nemusela začať doháňať decká, s ktorými túto jeseň ani len nebudem sedieť v triede, nikdy mi nenapadlo, aké americky orientované bývali moje hodiny dejepisu, dokonca aj keď šlo o svetové dejiny.

Keď mám už cudzieho jazyka dosť a rozbolí ma z neho hlava, všetko odložím a zababuším sa do ôsmich alebo možno až desiatich vrstiev, aby som to vonku vydržala. Je jasný, no studený deň. Strašne, strašne studený.

Niečo vo mne sa spytuje, prečo sa tí veteráni otravujú s vykurovacími telesami namiesto toho, aby hrali šach niekde dnu. Na partiu šachu vonku v pavilóne je príšerná zimisko a, koniec koncov, tri kaviarne Starbucksu sú, čo by kameňom dohodil. Nejedem sa ich však na to pýtať. Budem s nimi hrať prvý raz, musím si teda zaslúžiť, aby ma prijali. Tak to funguje v každej skupine.

„Tu, Modruľka, dnes hráš so mnou,“ oznámi veterán z Vietnamu s červeným nosom, skôr než sa dostanem na trávnik.

Zopár veteránov sa zachechce nad menom, ktoré mi dal, no nazval ma veru výstižne. Medzi očami mám modré sklíčko vsadené v striebre, rovnako aj šperk v mojej pravej nozdre je modrý. No a keď si stiahnem štrikovanú čiapku, pramienky vo vlasoch v odtieni kráľovskej modrej sú jasné, výrazné. Chlapík, čo mi dal to meno, pri pohľade na moje vlasy zažmurká, potom sa zasmeje, akoby chcel dať najavo, že mi rozumie.

„A ako mám volať ja vás?“ pýtam sa a vyštverám sa na lavicu.

„Tohto škaredého potvoráka tu volaj Corgi, dobre?“ zahuláka chlapík vedľa Corgiho, ignorujúc, že ten ho štuchne lakťom do rebra. Majú rovnaké čiapky a mne napadne, aké to musí byť, ak s niekým prežijete peklo a naďalej máte jeden druhého, spoliehate sa jeden na druhého.

Nuž teda, mám na mysli iný druh pekla. Strata je strata, no a ja s mamou máme jedna druhú, aj keď sme neprežili to, čo prežili títo muži.

Zopár ďalších sa mi tiež predstaví, s Corgim si zatiaľ rozostavujeme figúrky. Volajú sa Steven, Philip, Jorge a vedľa Corgiho sedí Happy, ktorý má asi trocha pod čapicou. Ostatní sú naplno pohrúžení do hry. Z miesta, na ktorom Gunny pravde-

podobne sedáva, sa na mňa slabučko usmeje a zakýva. Potom sa vráti k hre s chlapíkom s nevýraznou tvárou, s ktorým som sa zhovárala minule.

Keď začneme s Corgim hrať, Happy a Jorge venujú viac pozornosti našej partii než svojej, obaja mi radia, často každý inak. Až na Happyho počiatočný výbuch sa správajú príkladne, čo znamená, že oscilujú medzi prehnanou a občas ťažkopádnuou zdvorilosťou a istou neokrôchanosťou, ktorá ich nadradených kedysi možno nadchýnala. No hneď ako si uvedomia, že som tu a počujem ich, zahanbene sa ospravedlnia. Ja sa však s nimi na tom smejem a oni sa postupne začínajú správať tak, ako sa asi správajú za normálnych okolností, alebo sa k tomu aspoň blížia, keďže je teraz medzi nimi votrelec v podobe ženy.

„Zdalo sa mi, že si povedala, že rada hráš,“ ozve sa Corgi podozrievavo, keď nado mnou druhý raz poľahky vyhrá.

„Nepovedala som však, že hrám dobre.“

„To beriem,“ poznamená Jorge.

Môj oco hral bez pretvácky tak veľmi zle, že prehrať s ním mi dalo zabráť viac ako poraziť normálnych hráčov. A tak som si raz uvedomila, že ak nebudem ohrozovať hrdosť protihráčov, budem s nimi môcť hrať ďalej. Možno je teda vo mne niečo, čo pre ocovo dobro stále prehráva. Zároveň je to však čudná forma pragmatizmu. Hrať a prehrať mi umožňuje hrať bez pocitu, že som pod tlakom, alebo bez drámy.

Rozostavíme si figúrky na ďalšiu partiu a mňa príde okolo stolov vymeniť Happy; vyhráza sa Corgimu, že ho rozdrví, lebo ho vraj urazil. Corgi sa však len uškříňa.

Muži si vyznávajú lásku tými najčudnejšími spôsobmi.

„Pod' si zahrať so mnou, slečinka Priya,“ pozve ma Gunny, rozostavuje si figúrky.

Všetci si ich popremiestňujú, nájdu si nových spoluhráčov, dohadujú sa o farby. Sadnem si na miesto toho nevýrazného muža, no ten sa posunie len o jedno miesto. Sedí teraz oproti relatívne mladému veteránovi z druhej vojny v Perzskom zálive, ktorý sa mi predstaví ako Yelp.

Pri hre s Corgim a Happym sa mi podarilo nevyptovať. Lenže Yelp?

Urobí grimasu, má ružové líca natiahnuté v nahlúplom úsmeve. „To meno som dostal v basicu,“ zamumle. „Prikradol sa ku mne seržant a do ucha mi vrieskal povely. A ja som pri tom vždy poriadne podskočil a zjojkol. Preto mi dali meno Yelp – Zjojknutie.“

Takéto prezývky sa teda na človeka nalepia, to je fakt.

Nevýrazný chlapík na mňa pozrie, slabo sa usmeje, svoje meno mi však nepovie. Nepýtam sa ho naň – je v ňom niečo zvláštne a ja nechcem riskovať, aby si zdvorilosť pomýlil so záujmom o svoju osobu.

Gunny sa na hru bohvieako nesústredí. Nedáva pozor na kroky, zabúda, kto je na ťahu. Občas sa dostane do problémov a neuvedomí si, že stále čakám na jeho ťah. Nepokúšam sa mu pripomenúť to, len ak by pôsobil popletene. Ak mám byť úprimná, oveľa radšej by som sa dozvedela to, ako si s kamošmi zlepšili náladu pomocou dobrého vína v nejakom opustenom zámočku a robili vylomeniny.

Nie je práve ľahké predstaviť si tohto postaršieho muža ako plného sily. No keď sa dostal do vojny, nemohol byť oveľa starší, než som teraz ja.

Yelp sa podchvíľou pozrie na našu šachovnicu a pokrúti hlavou, pobavene sa na mňa díva. Ja len krčím plecami, nepokúšam sa to vysvetliť. Mám svoje dôvody.

V polovici našej druhej partie Gunny zaspáva. Jeden z veteránov z Kórey, čo sa predstaví ako Pierce, mu cez plecia prehodí ďalšiu deku a pozastrukuje mu ju pod bradu a okolo rúk. „V obchode nám ponúkli, že môžeme hrať v ich kaviarni,“ povie netrpezlivo. „Mám dojem, že ho prekvapila vlastná láskavosť. „Lenže Gunny povedal, že je starý, nie mŕtvy. Vraj buď budeme hrať tu, alebo nebudeme hrať.“

„Trocha hrdosti nezaškodí,“ odvetím. Aspoň vtedy nie, keď máte kamarátov, ktorí to zjemnia a patrične odôvodnia.

Prekvapene na mňa zažmurká, potom sa usmeje.

„Asi by som už mala ísť. Dozajtra si musím urobiť domáce úlohy.“ Vstanem z lavice, som celá stuhnutá, bolia ma svaly. „Prídem zasa v piatok, ak môžem.“

„Môžeš prísť, kedy chceš, Modruľka,“ odvetí Pierce. Zdá sa, že iba Gunny ma bude volať Priya. „Si tu vítaná.“

V hrudi mi rozkvitne malá teplá bublinka. Za tie roky som sa dostala do viacerých šachových skupiniek, no toto je prvý raz, čo som od čias v Bostone niekde skutočne vítaná.

Upravím si kabát, natiahnem čiapku a zamierim cez parkovisko ku Krogeru, kde si dám niečo teplé na pitie. Výhrevné telesá robia pavilón príjemným, no aj tak je tam chladno. Cesta domov je však dlhá, takže si ju chcem spríjemniť horúcou čokoládou.

V kaviarni je dosť dlhý rad, asi to spôsobila nová servírka. Pracuje sama, snaží sa obslúžiť hlúčik starších žien v červených a fialových šatách, ktoré stále menia objednávky. Existuje spoločný názov pre združenie červených klobúkov?

Vedľa radu, len kúsok odo mňa, si niekto sadá na stoličku, okolo operadla druhej si prehadzuje ťažký hnedý kabát. Je to ten nevýrazný muž zo šachovej skupiny. Z kabátového vrecka si vytiahne veľkú knižku v brožovanej väzbe. Je taká zničená a dotrhaná, že sa nedá vidieť, o čo ide. Stránky majú somárske uši, chrbát knihy je na mnohých miestach popraskaný, obal chýba vpredu i vzadu. Chlapík knižku otvorí, no nedíva sa na ňu, díva sa na mňa. „Niečo na pitie by bodlo,“ povie.

Prečo potom nestojí v rade?

Prestúpim z nohy na nohu, posuniem sa od neho niekoľko centimetrov. Niežebý bol až tak blízko, no jeho prítomnosť vnímam ako inváziu. A azda by som mala prestať hovoriť mu *nevýrazný chlapík*; ide o niečo, čo človeku z ničoho nič napadne a potom robí problémy. „Zdá sa, že ani neviem vaše meno.“

„Zdá sa, že som vám ho nikdy nepovedal.“

Rad sa pohne a ja sa pomaly posuniem dopredu. Jedna z červeno-fialových dám sa rozčertila a servírka už stráca trpezlivosť.

„Vonku je zima,“ ozve sa chlapík po hodnej chvíli.

„Sme v Colorade a je február.“

„Takže to bude studená prechádzka,“ pokračuje, môj sarkazmus buď nepochopil, alebo ho ignoruje. „Nechcete sa zviezť?“

„Nie, vďaka.“

„Vari máte rada chlad?“

„Potrebujem si zašportovať.“

Neobrátim sa, no cítim, ako si ma premeriava od hlavy po päty. „Povedal by som, že to nepotrebujete. Ste dobrá, nič vám nechýba.“

Čo je to, dočerta, s ľuďmi?

Znova sa posuniem dopredu, som teraz dosť ďaleko, takže sa už nemôžeme zdvorilo rozprávať. Po chvíli prejdem k pultu. „Horúcu čokoládu, veľkosť venti, prosím.“

„A vaše meno?“

„Jane.“ Zaplatím, vezmem si drobné a preklznem popred pult tam, kde si kávu vyzdvihnem. Dámy v červených klobúkoch sa zhŕkli okolo miesta, kde si možno vziať cukor, mlieko a tak ďalej, postupne sa presúvajú do rohu, kde si pospájajú stoly.

„Jane!“ volá servírka. Veru to netrvalo dlho!

Preťahujem sa pomedzi červeno-fialovú hordu, dochutím si nápoj a zamierim k dverám.

„Stmieva sa skoro; fakt sa nechcete zviezť?“ ponúkne sa nevýrazný chlapík, keď okolo neho prechádzam.

„Fakt nie, ďakujem.“

„Volám sa Landon.“

Nie, volá sa Creep – Dotieravec!

Ja len prikývnem a vyjdem von.

Dotieraví chlapi sú, bohužiaľ, súčasťou života. Videla som, ako Chavi obťažovali už od mladosti, a aj ja som sa s tým musela vysporiadať, a to ešte skôr než ma chytila puberta. Nikdy som síce nebola svedkom toho, že by sa niekto nevhodne správal k mame, no som si istá, že aj jej sa to stáva. Možno to len nie je také okaté.

Ako si čítam e-mail, naďabím na jedno prekvapenie: jednoduchá biela obálka so spätočnou adresou, ktorá mi nič nevraví. Všetko však napokon ozrejmia Victorove tlačeneé písmená. Na obálke je pečiatka z Quantica. Doma si povyzliekam vrstvy šatstva a zavesím ich do skrine. Potom sa obrátim k dlhému úzkemu stolu s vrchnou doskou z keramických obkladačiek,

ktorý stojí na začiatku schodiska. Motýľ s otvorenými krídlami zakrýva štyri obkladačky, má mäkké, snivé odtiene zelenej a fialovej, no takmer celý je zakrytý kruhom žltých chryzantém z hodvábu, obrovskou červenou sviecou a obrázkom v rámiku.

Tam teraz žije Chavi, v tom rámiku a v iných jemu podobných. Rámik je pokrytý zlatým práškom, ktorý je v ľavom hornom rohu ošúchaný, takže spod neho presvitá zlatá farba. My traja sme sa dlho rozhodovali, ktorú fotografiu tam dáme. Vedeli sme, ktorú chceme, ktorá Chavi najlepšie vystihuje, no túto používala aj polícia aj médiá, táto zaplavila webové stránky, letáky a plagáty, ktoré prosili ľudí o informácie. A tak sme sa napokon rozhodli práve pre ňu. Najlepšie totiž Chavi charakterizuje.

Na tej fotke bola štvrtáčka na strednej, a hoci je tam zvyčajné mramorované sivé pozadie a Chavi vyzerá nesvoja, pózuje s rukou pod bradou a to, čo je pre ňu charakteristické, priam žiari. V očiach má iskru, rámujú ich ťažké čierne závoje mihalníc a trblietavé bielo-zlaté tieň, ústa má namaľované jasnou červenou, ktorá pekne ladí s pramienkami vo vlasoch. Jej ozdoba na čele a šperk v nose sú z červených priezračných sklíčok, vsadené do zlata, odvážne a hrejivé ako ona sama. Pokožku mala tmavšiu než ja, takú tmavú ako oco. Čo ju však na tom zábere najviac vystihovalo, bola skutočnosť, že celkom zabudla, že v ten deň mala schôdzku. V to ráno sa hrala s novou sadou olejových farieb, potom sa musela ponáhľať, aby sa stihla pripraviť. Vyzerala božsky – až na dúhovú, pastelovú šmuhu na vonkajšej strane päste, ktorou si podopierala bradu.

Z malej zásuvky pod stolom vydolujem škatuľku zápaliiek, zapálím červenú sviečku, nakloním sa a pobozkám ten zodraný

rožtek. Takto je s nami Chavi stále, je súčasťou nášho života, a to tak, že nepôsobí veľmi neprirodzene či strelene, nenavodzuje zdanie, že na nej chorobne lipneme.

Ocovu fotku vystavenú nemáme, ale opakujem – Chavi si odchod nevybrala, oco áno.

Usalaším sa na gauči, obálku v rukách obrátim, hľadám niečo, čo by mi napovedalo, čo v nej asi je; záhadnú poštu veľmi nemusím. Po Chavinej smrti som jej dostávala až-až, lebo ľudia po celej krajine nachádzali našu adresu a posielali nám listy, pohľadnice alebo kvety. Poštu nenávidím rovnako; je vskutku neuveriteľné, koľkí cítia potrebu písať celkom neznámym ľuďom len preto, aby im povedali, prečo si ich milovaný „zaslúžil“ zomrieť. Victorovo písmo vo mne vzbudzuje istotu, no zároveň sa cítim zvláštne. Ak sa totiž chystá poslať mi niečo viac než len pohľadnicu, zvyčajne mi to povie vopred, aby ma neprekvapil.

Rukopis vnútri určite nepatrí Victorovi. Adresa odosielateľa je napísaná tou istou rukou, písmenká sú elegantné, no jednoduché, ľahko sa čítajú. Nie je tam pozdrav, pisateľ ide rovno na vec:

Victor Hanoverian mi vraví, že ty vieš, ako sa dať dokopy po niečom strašnom.

Aj ja to viem, či skôr vedela som. Možno to stále viem, pokiaľ ide len o mňa, no teraz sú tu aj iní a ja neviem, čo im povedať, ani ako im pomôcť. Aspoň nie tak, ako som to kedysi vedela či dokázala odhadnúť.

Volám sa Inara Morrisseyová a som jedným z Victorových motýľov.

No teda! Doriti!